



„Máriában van a remény hajnala: Az imádság Máriában”

**Az OCarm és az OCD közös levele az Imádság Éve és Kármelhegyi
Boldogasszony Ünnepének alkalmából
2024. július 16.**

A Magnificat öröme

Máriának a *Magnificat*ban elhangzott örömevel üdvözlünk Benneteket, a Kármel (OCarm és OCD) testvéreit és nővéreit! Béke és Reménység!

Imádkozzunk együtt

Megosztjuk Veletek, hogy a két generális atya, Míceál O’Neill, OCarm és Miguel Márquez, OCD mádkoztunk, beszélgettünk, mialatt Máriát éreztük magunk között. Felismertük történelmünknek ezt a kegyelmi pillanatát, mint egy család az Egyházban, és kéjük Őt, Kármel Virágát, hogy továbbra is takarjon be minket palástjával, melegítsen minket tekintetével és mint testvérei, fogja meg kezünket, hogy ma újra kezdhesük azt a kalandot, amely a Kármel Hegyén kezdődött annak a „kis felhőnek” árnyékában, amely a termékenység megszeghetetlen ígérete volt.

Mária és az Imádság Éve

Idén, 2024-ben Kármelhegyi Boldogasszony Ünnepe egybeesik az Imádság Évének kezdetével, melyet Ferenc pápa a 2025. Jubileumi Év előkészítéseként hirdetett meg. Mi, mint a Kármel mindkét hagyományának előjárói arra gondoltunk, hogy ez egy nagyon jó lehetőség lenne arra – összhangban az 1998. óta fennálló hagyománnyal –, hogy az egész Kármelita Család számára egy közös levelet adjunk ki. Mindezt azzal a vágygal tesszük, hogy a Kármelnek az imádsággal és a Kármel-hegyi Szűzanyával kapcsolatos nagy hagyományait felidézzük és újra átéljük. Azonban ahelyett, hogy most egy teológiai értekezést kínálánk fel Nektek, szeretnénk, ha mondanivalónk inkább örökségünkről, az IMÁDSÁGRÓL, valamint, Mária, az Isten Anyja iránti szeretetünkről

érezett személyes karizmatikus tapasztalatunk megosztása lenne Veletek mindannyiótokkal, akik testvéreink és nővéreink vagytok a Kármelben.

Egy jól megalapozott Hagyomány

A közösen megélt történelmünkben létezik egy szilárd meggyőződés: a Máriához való közelség és intimitás Kármelita családunk számára mindig is a megújulás, a termékenység forrása és olyan felfedezetlen út volt, amely átvezetett bennünket az éjszakán és megerősített minket a válság idején. Mária egyértelműen „*Stella Maris*”, a „Tenger Csillaga” volt minden idők bizonytalan vizein. És az irántunk érezett szerető és hatékony gondoskodásába vetett bizalmunk most előbb, mint valaha.

Mária méhében

A Kármel Mária méhében született, az Őt elhívó Isten kimeríthetetlen Forrásától, hogy a Szentlélek beárnyékolása által Fiának anyja legyen. Jézus képére formálva és szöve, fiai és lányai vagyunk a Fiúban. Úgy érezzük, hogy azáltal, hogy minden nap megfogunk és megszületünk Máriában, minden egyes Kármelita hivatása napról napra egyre hitelesebbé válik.

Mindezeket a dolgokat a szívében megőrizte

Máriához hasonlóan, kármelitának lenni azt jelenti, hogy készségesek vagyunk az Ige hallgatására. Minket a kármelita Regula ihletett, amely arra ösztönöz bennünket, hogy mindent Isten Igéje szerint tegyünk (19). De ihletet meríthetünk akár Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz tanításából is, akinek a Szűzanya iránti szeretetét az Evangélium lapjain megjelenő Mária ihlette (ld. Miért szeretlek Mária c. versét). Az Evangéliumok Máriát olyan személynek mutatják be, aki mindezeket a dolgokon el-el gondolkodott a szívében, aki mindent az imájába burkolt, akinek imádsága állandó válasz volt Isten szavára az ő életében és akinek imája megmutatta az Isten által teremtett, az Isten személye által lakott ember méltóságát, aki képes felismerni életében az Isten szeretetét.

A Szemlélődés Szüze, Zarándok és Szolgáló

„Mária pedig útra kelt azokban a napokban, és sietve elment a hegyek közé, Júda városába” (Lk 1,39). A Kármelita hagyomány a legrégebbi időktől fogva úgy tekintett Mária ikonjára, aki Jézust a méhében hordozta útja során. A szemlélődés legjobb modellje az úton levők számára – a szemlélődés és a cselekvés tökéletes szintézise, egyesítve Mártát és Máriát: „Higgyétek el nekem, hogy Máriának és Mártának mindig együtt kell lenniük, mert csak így fogadhatják és láthatják vendégül az Urat! Különben micsoda vendéglátás is volna az, ha nem adnának neki enni?” (Jézusról nevezett Szent Teréz, BV, 7,4,12, vö: Pazzi Szent Mária Magdolna, Probationes 2, 176-178.)

„Mária sietve elment” (*meta spoudes*), vagyis éber szívvel és lángoló szeretettel ment a hegyek közé, hogy meglátogassa unokatestvérét, Erzsébetet. Mária az angyaltól értesült mindarról, ami Erzsébettel történt. Názáreti otthona és a ma Ain Karimmel azonosított, közel Jeruzsálemhez fekvő, hegyvidéki település között meglehetősen távolság van. Máriában az ima elfogadásá, rendelkezésre állássá, úttá és szolgálattá lett. Mindez egy váratlan kegyelemmel kezdődött el, az angyal szavaival, és most egy ingyenes, befogadó és túlcserélhető szeretet kifejeződésévé vált, ami gyökere annak, ami vagyunk, és amit keresünk. Négy kifejezés írja le ezt a kegyelmet: „Örvendj, ne félj”, „a Szentlélek száll rád”, „Istennek semmi sem lehetetlen.” Isten eltölti Máriát saját testté lett szépségével, és felöltözteti őt üdvözítő Lelkével. A kegyelemnek ezt a „habitusát, ruháját”, amelyet Isten az Angyali Üdvözlétkor Máriának ad, úgy azonosíthatjuk, mint a kármelita élő Skapuláréját, Mária ruháját.

Az Üdvözlégyet imádkozni valójában azt jelenti, hogy belépünk a Megtestesülésnek ennek a megtapasztalásába; Máriává válni, aki befogadja az Igét, a kegyelmet és a testté lett isteni Jelenléte. Minden alkalommal, amikor imádkozzuk az Üdvözlégyet, újratermelődik bennünk a kegyelem csodája és a szívben az a szövetség, amely Máriaiban volt. Az Üdvözlégy imádkozása mindennek előtt azt jelenti, hogy megnyílunk Istennek a Mária és mindannyiunk iránt érzett szeretetének teljes kinyilvánítása előtt, mi pedig igennel válaszolunk Isten szeretetére anélkül, hogy védekeznénk vagy kifogásokat keresnénk: anélkül, hogy azzal védekeznénk, hogy méltatlanok vagyunk rá, mert ez a szeretet Isten ajándéka és adománya, és az ajándékokat örömmel és őszintén kell fogadni. Mária tudta, hogy Isten szereti őt, ezzel egybeesik Szent Teréz meghatározása az imáról: „Mert véleményem szerint nem más a belső ima, mint baráti kapcsolat fenntartása oly módon, hogy sokat vagyunk egyedül Azzal érintkezve, Akiről tudjuk, hogy szeret minket” (Ön 8,5). És ez a tapasztalt tudatosság az ima gyökere és alapja. Mi, akárcsak Mária, telve vagyunk kegyelemmel.

Amint Mária megérkezett, Erzsébet öröme határtalan volt, de ez nem egy szokásos látogatás volt. Erzsébet is olvasta az Írásokat és most már a saját életében látja az ígért beteljesülését. Méhében felujjongott örömeiben a gyermeke és éppígy tett Mária Gyermeke is. Ha Erzsébet Máriát hitéért dicsérte, éppígy tehet Mária is Erzsébettel. Ők nem evangelizálták egymást, hanem megerősítették az Evangélium igazságát úgy, ahogyan mindketten befogadták. Mária költői nyelvvel folytatja a kapott igazság feletti örvendezését. Imádságunk nagy része és a másokkal való kapcsolataink is ide vezethetők vissza, annak megerősítésére, amit kaptunk, és arra a vágyunkra, hogy úgy éljünk és beszéljünk, hogy mások is megismerjék azt az igazságot, amit Isten kinyilatkoztatott nekünk, akik nyitottak voltunk szavára. Szent Titus Brandsma ezt így magyarázta: „A Mária iránti odaadásunk célja ez kell, hogy legyen, hogy egy másik Istenanya legyünk, hogy Isten megfogyanhasson bennünk, és általunk megszülethessen a világ számára is.” (Beauty of Carmel, 66).

Magnificat, a Kármel karizmája

A kármelita imája alázatból (készséges és igaz föld) és hálából van szöve, olyan dal, amely Istennek az emberiség történelmében tett csodáit ünnepli, amely egy új exodussá válik, és készséggé tesz bennünket az önmagunkat teljesen átadó szolgálatra. Mária éneke olyan, mint az Üdvtörténet összefoglalása. A Kármel lelkiségének lényegét ragadja meg. A *Magnificat*ot csak abban az őszinte találkozásban és közösségben lehet énekelni, amely felismeri a másokban, a testvéreinkben, a Megváltó jelenlétét. Az ima hitelességét minden olyan ember találkozása és méltóságának tisztelete jelenti, akikben Isten lakozik. Az ima a találkozásoktól válik hitelessé és attól, ha tiszteljük méltóságát azoknak, akiben Isten lakik.

A Kármel ma arra kapott meghívást, hogy ne maradjon meg a panaszkodásban és a negativitásban, hanem ismerje fel az élet hajtásait, amelyek olykor rejtve maradnak a bölcsek és okosak előtt, de megnyilatkoznak a szegények és az alázatosak előtt, akik bíznak Isten ígéréiben. Elérkezett a remény hajnala, amely a ma oly mértékben megtépázott és megsebesített világ minden fegyverénél sokkal erősebb.

A tanítvány a házába fogadta

Mária a kereszt alatt állt. Mit csinált ott? Milyen fájdalmat érzett? Anyaként látja Fiát kínok között, az igazságtalanság, a felszínesség, az akkori politikai és vallási rendszer ártatlan áldozatát. De ő hallgatott, mert tudta, hogy ez még nem a vég. Imádkozott, egyesítette szívét és lelkét azzal az Istennel, aki benne lakott. Minden biztonnyal, most jobban, mint valaha, Mária szívében el-elgondolkodott a történéseken. Mindenkinél jobban megérthette, hogy ami történt, az a Fia részéről a szeretet nagy cselekedete volt. Ahogy Fia haldokolva függött a kereszten, az a szeretet, amely nem

engedte, hogy meghátráljon, immár századokon át az egész világon elterjedt. Amikor Jézus és Mária szeretetére gondolunk, arra a szeretetre gondolunk, amely magában foglalja a teljes önátadást.

És ekkor valami olyasmi történt, amire Mária nem számított. Fia vérző ajkáról hallotta a szavakat: „Asszony, íme, a te fiad!” Majd a szeretett tanítványhoz intézte szavait: „Íme a te anyád!” Az anya továbbra is ugyanaz maradt, de a fiú személye megváltozott. Minden, ami a Fia volt számára, most már a tanítványban van. A kapcsolat változhat ugyan, de a szeretet mindig a lehető legerősebb kötelék lesz azok között, akik úgy gondoskodnak egymásról, ahogyan anya és gyermeke élnek egymásért.

Az imádság leglényegesebb része itt, a kereszten és a kereszt lábánál történik. Ez egy szenvedésben megvalósuló közösség, amely mindazok történetét, akiket keresztre feszítettek, a megváltás tervének szerves részévé teszi. Jézus a legnagyobb tehetetlenségben végzi el az üdvösség legnagyobb művét, ahogyan Keresztes Szent János is megjegyzi: „...amikor haldoklott (ti. Jézus), teljesen el volt hagyatva és megsemmisülve, mert hiszen Atyja elfordult tőle és tökéletes lelki szárazságban hagyta Őt. Ezért kiáltott fel a kereszten: 'Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?' (Mt 27, 46). Ez volt a legérzékenyebb elhagyatottság, amelyet életében valaha is megélt és éppen ebben végezte el életének legnagyobb művét – sokkal nagyobbat összes csodáinál – azt tudniillik, hogy kiengesztelte Istent és a kegyelem útján egyesítette vele az emberi nemet” (2KÚ 7, 11).

Az imádság hatékonysága titokzatos módon az életadásban nyilvánul meg. Ez szeretet, amely a végsőig kitart. Mária maga a megtestesült ima, aki az emberek életének legsötétebb pillanatában vált jelenvalóvá, ő anya minden anyában, aki kíséri és védelmezi az életet, azt átöleli és átadja az Atyának, még akkor is, ha összetörik és összetapossák. Ily módon születik meg az új élet. Jézusban és Máriában a világ és a történelem minden fájdalma imává és kiáltássá válik, semmi sem marad ki az igaz imádságból. Az igazi ima soha nem menekülés, vagy meghasonlás. A valódi ima soha nem lehet önközpontú, kényelmes, misztikus érzés, amely az emberiség összes kiáltására süket.

A legnagyobb szenvedés pillanatában Jézus a lehető legnagyobb örökségét hagyta ránk, amikor Édesanyját ajándékozta nekünk. A tanítvány a házába (*eis ta idia*), vagyis lényének legbensőségesebb részébe fogadta, mint a legdrágábbat, nemcsak házába, hanem szívének legbelsőbb lakhelyébe is. Ez a meghittség nemcsak a keresztények, de a kármeliták kincse is. Erre a Máriával való intimitásra szeretnénk Benneteket bátorítani, hogy minden nap újuljatok meg benne, mert ez a kiapadhatatlan fény forrása.

Máriával együtt kitartottak az imában

Az Úr feltámadt a halálból, megjelent kiválasztott tanítványai előtt, majd felment a mennybe és távozása közben tanítványainak azt ígérte, hogy miután felmegy az Atyához, elküldi a Szentlelket. A tanítványok várták az ígélet beteljesedését. Mária is velük együtt várt. Tudjuk, hogy lelkeségünk a várakozás lelkesége. Mi is megismertük Isten szeretetét és most azért várakozunk, hogy Krisztus újra eljöjjön, és minden legyen mindenben és ez a szeretet teljessé legyen. Regulánk azzal a gondolattal zárul, hogy mindent meg kell tennünk, amit előírtak benne, de ha többet teszünk, az Úr megjutalmaz érte minket, amikor majd újra eljön (Regula, 24. pont). Ha többet teszünk, ez azért van, mert a Szentlélek sugallja és adja meg hozzá a szükséges kegyelmet. Amikor Mára megkérdezte, „Miképpen lesz ez?”, a válasz ez volt: „A Szentlélek száll rád”, és „Istennek semmi sem lehetetlen.” Mindaz, amin Mária a szívében el-el gondolkodott, most beteljesült és napfényre került, Isten felé zárandokló Egyházzá és családdá vált.

A Pünkösdkor a tanítványokkal együtt várakozó Mária ikonja kifejezi a közösségben élés szépségét, és ez az ima a szívekben a sokféleségben való közösség kegyelmére nyit meg bennünket.

Pünkösöd ajándéka a sokféle nyelv és faj gazdagságának közös nyelve. Ez a Lélekre nyitott közösség és család megnyitja szemünket egy nem is sejtett jövő előtt, egy olyan érzület és út felé, amely áttöri a félelem, a bűn és a szenvedés falát. Arra hívunk Benneteket, hogy erősítsétek a Lélekhez a Máriával közösségben intézett fohászaitokat, hogy megszülethessen az a Kármel, amelyet Mária a Fiának szeretne ajándékozni.

Következtetések

1) Az imádság szimfóniája

Gazdagodunk az imádkozás számtalan lehetséges módja által. Az a tény, hogy különböző módokon, különböző hangokkal és különböző időpontokban imádkozunk szerte a világon, lehetővé teszi számunkra, hogy értékeljük Ferenc pápának az ima szimfóniájáról alkotott képét szerte a világon. Az imádkozó emberek, az imádkozó kármeliták imádsága áldássá válik mindenki számára, anélkül, hogy bárkit is kizárna. Mi is arra kaptunk meghívást, hogy csatlakozzunk ehhez a szimfóniához. Máriában szentjeink, Illés próféta, Jézusról nevezett Szent Teréz, Szent Pazzi Mária Magdolna, Keresztes Szent János, Szent Titus Brandsma és az összes karmelita szentünk, az imádságnak, mint az Istennel való kapcsolatnak, barátságának és kommunikációnak egy-egy csatornáját jelenítik meg, de sokféle nyelven és formában.

2) Az imádkozó ember méltósága

Ha Máriát vesszük mintának, láthatjuk az imádkozó ember méltóságát. A legjobb képünk, amelyet az emberi személy méltóságáról ismerünk az az Isten képére és hasonlatosságára való teremtés. Az imádság az, ami ezt a képet az Istennel való tevékeny kapcsolattá, igaz és élő szövetséggé változtatja, így teljes mértékben kifejezi az emberi személy méltóságát, mint olyan, Isten képére és hasonlatosságára teremtett személyt, aki folyamatosan baráti kapcsolatban áll Vele. Elsősorban Máriában láthatjuk ezt a méltóságot. Figyelmes volt Isten Igéjére, teljes mértékben bízott Benne, segítette kortársait és az azóta eltelt nemzedékeket, hogy megértsék Istennek az őt szeretőkhöz való közelségét. Az Úr veled van. Telve vagy kegyelemmel. Szeretünk a Kármelre úgy tekinteni, mint egy imaiskolára, amely segít az embereknek, hogy felfedezzék igazi méltóságukat, mint olyan személyeket, akikben a Szentlélek él aki a szavakon túl kimondhatatlan sóhajokkal imádkozik bennük. (Vö. Jézusról nevezett Szent Teréz, BV, Előszó).

3.) A kármeliták imádságának megújulása

Szeretnénk, ha ez a pillanat mindannyiunk számára az imánk megújulásának ideje lenne. Imaéletünk és istentapasztalatunk megújulása. Az az érzésünk, hogy bár sokat beszélünk a Kármel imahagyományáról, napi imagyakorlatunk nem mindig tükrözi azokat a szép igazságokat, amelyeket hirdetünk. Mit tegyünk?

Tekintsünk az imádságra úgy, mint ami állandó jellemzője életünknek, mint egy jelenlét, mint egy folyamatos, barátságos és bensőséges és egyszerű beszélgetés, Isten mindenkori jelenlétének tudata, végezzük a csendben, személyesen, közösségben, liturgiaként mondott imánkat, vagy olvassuk imádkozva a Szentírást, de imádkozunk, amikor egybegyülünk az asztal mellett, vagy amikor együtt adunk hálát Istennek és kérjük áldását.

Imánk megújulása az imádkozás iránti akaratunkból és abbéli vágyunkból és képességünkől fakad, hogy életünk középpontjába az imát helyezzük. Gondoljunk csak bele: olykor annyira elfoglaltak vagyunk, oly sok jó dologgal vagyunk elhanyagolva, hogy úgy tűnik, nincs időnk imádkozni, Istenre gondolni, lelassulni, megállni, és csak ott lenni, hogy átgondoljuk, mit teszünk Isten

akarátának fényében, nem tudunk részt venni a liturgiában, közösségi imában, egyszerű imában, ahol ketten vagy hárman összegyűlnek otthon, a munkahelyen, az örömek és nehézségek közepette.

Kihívások és remény

1. Valóságos és reménnyel teli úton vagyunk, de azt még nem tudjuk, hogy milyen lesz a folytatás. Mária nyitja meg a Kármel előtt ezt a nem sejtett utat, amely nem olyan, mint amit elképzeltünk. Hisszük, hogy Máriában megtaláljuk mindazt, ami Kármelben vár ránk, az Evangélium újdonságát. Ez Kármel hamarosan megszületik, de Mária most még úgy táplálja, ahogyan egy anya táplálná mindannyiunk szívében, ha elfogadjuk a hit ugrását, ezt a kihívást, hogy higgyünk az angyal szavában amit mindannyiunkhoz intéz. Arra hívunk benneteket, karmelita testvéreket, bárhol vagytok is a világban, és olyan körülmények között, ahol éppen most éltek, teljes életerőben vagy betegségben, úton vagy nehézségek vagy válságok között, erő vagy gyengeség, öröm vagy kísértés pillanatában találtatok, hogy késedelem nélkül, alázattal nyissátok meg magatokat e pillanat kegyelmére, Mária kezébe helyezve Istennek ezt a földünkre való születését.

2. Énekeljétek a *Magnificat*ot. Arra buzdítunk benneteket, hogy tegyétek *Magnificat*tá a történelem e pillanatát, váljatok a Lélek termékenységének tanúivá a nehézségekben és éjszakákban, háborúkban és üldöztetésekben is, hogy szemüket és szívüket arra neveljük – utánozva Kármel kis felhőjét –, hogy szilárdan higgyünk majd abban, hogy ez a látszólagos szárazság időszak után megérkezik az az eső, amelyet Isten akar nekünk adni. Legyenek merész hitű férfiak és nők, realisták, reménykedők és pozitívak.

3. Akárcsak az első Pünkösdkor, a Szentlélek ma is imára, közösségre és sokféleségre hív bennünket, mert ezek az értékek, Máriával együtt, a közösség és az Egyház alapjai. Egy olyan világban, amelyet a megosztottság és a konfrontáció, az elutasítás és a kirekesztés fenyeget, Mária, anyánk és nővérünk, emlékeztet bennünket Fia papi imájára: „hogymindnyájan egyek legyenek”, hogy a világ higgyen. Legyünk a Máriával való közösség magvetői.

Máriában és Mária által ezen a napon az egész nagy karmelita családnak (OCarm – OCD) küldjük jókívánságainkat és áldásunkat.

A Kármelhegyi Boldogasszony boldog ünnepét kívánjuk mindenkinek!

P. Míceál O'Neill, OCarm.,
Általános Elöljáró

P. Miguel Márquez Calle, OCD,
Általános Elöljáró